

Bijeenkomst voor veiligheid bewoners Liberty en Ashraf City

Op zaterdag 20 april kwamen diverse mensen naar het Mesdagmuseum in Den Haag om de toestand van de Liberty -, en Ashrafbewoners te bespreken.

Al meer dan een jaar moeten 3000 Iraanse leden van de PMOI in erbarmelijke omstandigheden leven in een voormalig Amerikaanse legerbasis vlakbij Baghdad, Camp Liberty. Terwijl ze een prachtig eigen dorp hebben bewoond, 30 km van de Iraanse westelijke grens, Ashraf City. Om deze wantoestanden te bespreken, is een middag belegd, waarbij mrs. Nontombi Tutu en Lars Rise, Noors parlementariër, zijn uitgenodigd als sprekers, samen met twee Iraanse vrouwen die in Ashraf City hebben gewoond en het Canadese staatsburgerschap bezitten. De begeleiding van deze middag was in handen van Ferry Wever. Iedereen werd welkom geheten in deze speciale, mooie locatie, het programma werd vermeld en de gasten geïntroduceerd. Het programma startte met een videoclip waarin verscheidene bewoners uit Ashraf en Liberty het woord tot ons richtten. Je kon aan de film zien waar diegene stond: was de omgeving heel mooi, dan was het Ashraf City, was het kaal en lelijk, dan was het Camp Liberty. Ze hadden het over de aanvallen van juli 2009 en 8 april 2011, de komst van Martin Kobler, het bedrog door hem over Camp Liberty, de gedwongen verhuizing in maart 2012, en tot slot de aanval op Liberty met de raketten en de mortiergranaten op 9 februari jl. Ook was op deze clip het lied "Imagine" van John Lennon te beluisteren, met het Ashraf-orkest, en "My way" van Frank Sinatra. Over de aanval van februari werd verteld door een arts, dat ze niets konden beginnen om de gewonden en stervenden te helpen; er was niets aan verbandmiddelen en medicatie etc. De meest basale zorgmiddelen waren gestolen door de Irakese soldaten.

Na deze clip was de beurt aan Lars Rise, de Noorse ex-parlementariër. Hij vertelde dat de Noorse premier niet kon geloven dat die Iraniërs gewone brave burgers zouden zijn. Dat waren toch terroristen, en met zulke lui moet je niet omgaan. Daar wist Lars wel iets op: hij ging (in 2005) trouwen, en dus nodigde hij én de premier én zijn Iraanse vrienden uit; nu móest de premier wel met hen praten. Toen Rise een half jaar getrouwd was, ging hij met zijn vrouw en anderen naar Irak, naar kamp Ashraf. Maar o jakkes, die landing! Lars deed voor hoe een vliegtuig normaliter pleegt te landen en hoe het op Baghdad airport ging. Daarna met de auto, keihard scheurend en met gewapende lui erin meerijdend. Allemaal wegens beschietingsgevaar. Ashraf zelf maakte dit allemaal goed; door de fantastische liefdevolle sfeer, geïnspireerd door het Nieuwe Testament. Mevrouw Rise vond dit zó geweldig dat ze voorgoed in Ashraf wilde blijven! Ze wilde alleen maar mee terug naar Noorwegen nadat men haar gezegd had dat zij weer terug kon naar Ashraf...

Hierna was Nontombi Tutu aan de beurt, de dochter van aartsbisschop Desmond, nu ook lid van The Elders. Zij vertelde over de apartheid in haar geboorteland Zuid-Afrika, de

hopeloosheidsgevoelens die zij als kind had hierin, en over haar oma van moederskant die haar steeds weer moed insprak: “ Als het bijna ochtend is, is de nacht op haar donkerst. Nú is het in ons land vreselijk, met Botha, maar dit is een teken dat het bijna klaar is.” En ja, het is ook allemaal goed gekomen; maar vrijheid is nooit gratis. Nelson Mandela heeft 27 jaren in de gevangenis moeten zitten op Robben eiland, voor het zover was. Hij zei als laatste woord voor de rechtbank dat hij bereid was te sterven voor zijn ideaal van een vrij en democratisch Zuid-Afrika, met gelijke rechten voor blank en zwart. Oma zei haar, dat zij in een vrij Zuid-Afrika naar de stembus zou gaan. Dat is ook gebeurd, en sterker nog: haar oma ging ook stemmen, 91 jaar oud!

Wij hebben dit toch eigenlijk ook met Iran? Vrijheid moet worden bevochten en er zijn veel mensen die voor dit ideaal bereid zijn hun leven te geven. Die dit ook al hebben gedaan of hebben moeten doen, zoals bijvoorbeeld Jafar Kazemi en Ali Saremi.

Na Nontombi's toespraak kwamen twee overlevenden uit Ashraf zelf, de jongste toonde foto's van vreselijk bebloede handen; haar eigen hand en pols waren zwaar beschadigd bij de aanval van 8 april 2011. Ze vertelde ook van Saba Haft Baradaran die stierf in Baquba, en van een arts die hen niet mocht helpen van de autoriteiten, en de volgende avond pas, huilend, kwam vertellen dat hij alleen basale eerste hulp mocht geven. Beide Ashrafbewoners voelden zich eerst schuldig dat zij, omdat ze Canadees staatsburger waren, Ashraf City mochten verlaten. Maar de andere Ashrafbewoners zeiden tegen hen dat zij moesten gaan; zij moesten hun ambassadeurs zijn.

Hierna was het de beurt aan twee Iraanse muzikanten met hun instrumenten: een tar (soort gitaar met dubbele klankkast) en een trommel, zoals Afrikanen die hebben. Echt heel leuk, met ritmiek, meeklappen en zang. Knap hoor om dat te kunnen, ze kregen ook een daverend applaus!

Tot slot, maar zeker niet het minst, lekker Perzisch eten. Met die geurende kruidenrijst, kip die zo gaar is dat hij van het bot valt, salade, brood, water en sap. En het geluk dat Jaap naast die jonge vrouw zat die toen zo gewond was. Iraniërs zijn goed met kinderen en Jaap is speels; dat was heel gezellig dus!! Ze herkende ons van de videoclip voor Sing for a free Iran.

Groetjes,

De Welleweerds